

Phùng Ngọc Sa

30-4-75 – 30-4-2005

Ba Mươi Năm Nhìn Lại

Toàn thể công dân Việt Nam Cộng Hòa, đặc biệt là Tập Thể Người Việt Tị Nạn Cộng Sản Hải Ngoại chắc đều ghi nhớ, biến cố 30-4-75 là một sự kiện nghiệt ngã và đau thương nhất trong lịch sử Việt Nam cận đại; nó không những gây tang tóc cho dân tộc mà còn làm cho đất nước vô cùng khốn khổ điêu linh.

Ai cũng biết, 30-4 chính là ngày mà cộng sản Bắc Việt vâng lệnh quan thầy Liên Xô-Trung Cộng xé bỏ hiệp định Paris, một hiệp định quốc tế do chính chúng và các tên đầu sỏ Nga-Tàu đồng ký kết vào ngày 27-1-73 để “chấm dứt chiến tranh và tái lập hòa bình tại Việt Nam”, nhưng rồi bọn gian manh này lại trở mặt phản bội, dốc toàn lực xua quân mở những trận tấn công ác liệt và đẫm máu cưỡng chiếm Việt Nam Cộng Hòa, từ ngày đó, toàn thể nhân dân Miền Nam hoàn toàn bị rơi vào tay lũ giặc xâm lăng Miền Bắc, bị mất tất cả quyền làm người để rồi trở thành một hạng thứ dân; vì thế người dân Miền Nam gọi 30-4-75 là Ngày Quốc Hận (Tháng Tư Đen)

I- Tội Ác Của Cộng Sản Việt Nam Trong 30 Năm Qua.

Từ 30-4-75 đến nay, 30-4-05 là 30 năm, khoảng thời gian khắc nghiệt đó đã xảy ra biết bao cảnh đau thương tang tóc cho đồng bào; cụ thể bạo quyền CSVN đã gây nhiều tội ác tày trời dưới đây:

1- Phung phí xương máu nhân dân Việt Nam làm tay sai đánh thuê cho Đế quốc để chiếm Căm Bốt.

CSVN vì kiêu ngạo, hợm hĩnh coi mình là “đỉnh cao trí tuệ loài người”, con ếch tưởng mình là con bò, lại ngu dại nghe lời xúi giục của Liên-Xô chống Trung Cộng, tự nguyện làm tay sai thi hành cái gọi là “nghĩa vụ quốc tế”, xua quân đánh chiếm Căm Bốt. Trong 10 năm chiếm đóng đất nước này, VC đã phung phí không biết bao là xương máu và tài sản của nhân dân Việt Nam. Khi bị áp lực quốc tế và Liên Hiệp Quốc buộc phải rút quân ra khỏi Căm Bốt thì, theo tài liệu của viện Nghiên Cứu Chiến Lược Anh quốc, và Bộ Thương Binh CSVN năm 1980, VC đã chi hết 27 tỉ đô la chiến phí, và phải bị mất nửa triệu binh sĩ, trong

đó có hơn 200.000 thương binh mà kết quả chẳng đem lại một tí lợi lộc gì cho dân tộc Việt. Lý do: chính quyền Căm Bốt của Thủ tướng Hussein do Hà Nội dựng ra lại chạy theo đuôi Trung Cộng.

2- Tội phản quốc

Ngoài việc phải trả một số nợ khổng lồ mà Trung Cộng đã viện trợ giúp VC trong các trận chiến chống nhân dân Việt Nam và cái gọi là kháng chiến chống Pháp, đuổi Mỹ; CSVN vì quyền lợi của đảng và phe nhóm, đã hy sinh quyền lợi tối cao của tổ quốc, phản bội dân tộc: chính thức cắt đất, dâng biển cho kẻ thù Phương Bắc bằng các Hiệp Định Biên Giới Việt-Trung và Hiệp Định Vịnh Bắc Bộ ký tại Bắc Kinh ngày 25-12-2000.

3- Chống lại nhân dân Việt Nam.

Vì chỉ muốn chóng làm giàu để thụ hưởng, CSVN đã giả nhân giả nghĩa nói là giúp dân có công ăn việc làm, lấy chiêu bài “xuất khẩu lao động”, lừa dân đi làm thân trâu ngựa ở nước ngoài để ăn tiền dẫu; hơn nữa vì muốn thu nhiều lợi, tập đoàn thống trị và bọn “tư bản đỏ” đã tán tận lương tâm mang cả phụ nữ và trẻ em đi rao bán trên khắp thế giới, biến tầng lớp này trở thành kẻ nô lệ tình dục cho ngoại quốc để thu tiền. Hành động man rợ này đã khiến dư luận quốc tế kinh tởm và các tổ chức phi chính phủ khác phải lên tiếng cảnh cáo Hà Nội.

Đất nước Việt Nam vốn rừng vàng, biển bạc, trước đây nào có thua kém gì các nước cùng khu vực như Thái Lan, Nam Hàn và Mã Lai v.v. . . thế mà ngày nay dù được cộng đồng người Việt hải ngoại vì tình quyến thuộc đã dồn dập gửi tiền giúp đỡ trong nước mỗi năm gần 3 tỉ đô la, nhưng cho đến giờ phút này, đại đa số người dân Việt Nam, đặc biệt là 80% nhân dân nông thôn vẫn còn lâm vào cảnh lâm than, nghèo đói, trong khi đó thì trái lại, bọn cường hào ác bá mới của bạo quyền cộng sản vì muốn có cuộc sống xa hoa phè phỡn, đua nhau tham nhũng, hối mại quyền thế, tha hồ áp bức bóc lột người dân. Phần người dân lương thiện, thì nội cái chuyện lo ăn, lo mặc còn chưa đủ sức, hơn nữa lại bị chế độ “công an trị” kềm kẹp áp bức; thấp cổ bé miệng nào đâu còn dám mơ nghĩ gì

đến hưởng quyền tự do dân chủ. Cuối cùng Việt Nam không những là một nước thuộc loại nghèo khổ nhất thế giới mà cả phẩm giá người dân cũng bị chà đạp, nhân quyền do đó còn quá bết, nên Việt Nam bị Hoa Kỳ liệt vào danh sách các “nước đáng quan tâm đặc biệt”(C.P.C).

4- Đối xử vô nhân đạo và trả thù quân-cán-chính VNCH.

Ngay khi tướng Dương Văn Minh vừa ra lệnh cho quân đội phải buông súng đầu hàng, bọn cán binh cộng sản đã xông vào các quân y viện, bệnh viện Hồi Lược xua đuổi tất cả thương phế binh đang điều trị quẳng ra đường như vứt đồ phế thải. Những ngày tháng sau đó, bọn chúng đã giam cầm, đầy dọa hàng trăm ngàn quân-cán-chính Việt Nam Cộng Hòa vào trong các trại tập đợc gọi là “trại cải tạo” để hành hạ trả thù, khiến phần lớn gia đình của tầng lớp này bị đổ vỡ tan nát, gây cảnh chồng xa vợ, mẹ lìa con thơ.

Nhiều gia đình bị đẩy đi các nơi rừng sâu nước độc mà cộng sản đặt cho một mỹ từ “vùng kinh tế mới” không có thuốc men, thiếu cả mọi tiện nghi văn minh tối thiểu để bọn thống trị lấy cơ tịch thu nhà cửa ruộng vườn của dân. Do quá bị đàn áp, o ép nên nhiều người đành phải bỏ nước ra đi tìm đường tự do, trong đó lắm người bị rục tù vì tội vượt biên, và trên bước đường tìm tự do, một số lớn không may bị bọn hải tặc hãm hại, hoặc bị bỏ mình trong chốn rừng sâu nước độc hay làm mồi cho cá mập trong lòng đại dương. Trong khoảng thời gian khắc nghiệt đó, thì tất cả những gì xấu xa và khốn nạn nhất trong xã hội đều trút trên đầu trên cổ hàng ngũ chiến bại, mà bọn VC chiến thắng đặt cho một tên mới: **bọn Ngụy Quân, Ngụy Quyền và Ngụy Dân.** Nói chung toàn thể Quân-Cán-Chính Việt Nam Cộng Hòa cùng gia đình là đối tượng chính để gánh chịu những đòn thù của CSVN.

II- Ý Nghĩa Ngày Quốc Hận.

Chỉ xin trưng dẫn vài hình ảnh trên cũng đủ chứng minh, ngày 30-4 không những là một ngày đau thương cho hàng ngũ quân-cán-chính Việt Nam Cộng Hòa mà còn cho toàn thể nhân dân Miền Nam. Lý do đó, đã từ ba mươi năm qua cộng

đồng người Việt hải ngoại đều gọi 30-4 là Ngày Quốc Hận, ý muốn nhắc nhở nhân dân Việt Nam, đặc biệt là Tập Thể Tị Nạn Cộng Sản phải luôn luôn ghi nhớ biến cố đau thương tang tóc này để làm bài học cho tương lai. Không một ai chấp nhận đổi tên Ngày 30-4 dù với bất cứ mỹ từ nào.

Ghi nhớ những sự kiện lịch sử đất nước để ôn cố tri tân là truyền thống tốt đẹp nhất của mọi dân tộc. Xin lấy một di tích cổ và vài mẩu chuyện ghi trong lịch sử Trung Hoa dưới đây cho thấy điều đó đúng và hợp lý:

- Chuyện bức tường cổ đền thờ Jerusalem của Do Thái để cụ thể chứng minh: Ngày nay Do Thái, tức Israel là một quốc gia tân tiến, chính quyền của họ có thừa khả năng trùng tu hoặc tái tạo cả cổ thành Jerusalem, làm cho nó trở nên tráng lệ và xinh đẹp để du khách thăm viếng; nhưng không, họ vẫn để nguyên trạng, đặc biệt giữ một mảng bức tường đã cũ kỹ và đổ nát của cổ đền thờ rồi gọi đó là “Bức Tường Than Khóc”, với dụng ý nhắc nhở người Do Thái đừng quên đi cái nhục mất nước. Hàng năm, đông đảo dân Do Thái khắp nơi trên thế giới tụ tập về đó, cùng nhau đứng trước bức tường cũ đổ nát này để chiêm ngưỡng và than khóc, rồi nhắc nhở nhau về trang sử bị thương mất nước của người Do Thái; ghi nhớ việc dân tộc này bị lưu đày phân tán ra khắp nơi trên thế giới.

- Lịch sử Trung Hoa ở thời Xuân Thu Chiến Quốc cũng ghi chép: Câu Tiễn, vua nước Việt, sau khi được Ngô Phù Sai thả cho về nước; vì muốn giữ mãi mối thù vong quốc và cái nhục phải nếm phân Ngô Vương; Câu Tiễn đã cắt đặt người hàng ngày, cứ đợi tới bữa ăn thì chỉ ngay mặt Câu Tiễn mà chửi mắng, và nhắc lại cái nhục mất nước trước đây để Câu Tiễn nung nấu ý chí và chuẩn bị báo thù. Lịch sử Trung Hoa còn nhắc lại Chu Nguyên Chương, người sáng lập triều đại nhà Minh, nguyên là một cái bang (ăn mày), thế mà khi đã trở thành hoàng đế, nhà vua vẫn giữ lại chiếc gậy và bộ đồ ăn xin, thường được treo trong cung điện để con cháu và thần dân ra vào được thấy.

Bài học lịch sử đã chỉ giáo, vậy thử hỏi tại sao tổ chức tay sai VC như đảng Việt Tân, thoát thân từ Mặt Trận Hoàng Cơ Minh còn dám ngoan cố đòi đổi Ngày 30-4 thành Ngày Tự Do Cho Việt Nam, hoặc Ngày Đòi Tự Do Cho Việt Nam. Xin thưa không phải lũ này u mê hay ngu dốt mà chẳng qua là họ hành động theo chỉ thị của cộng sản Hà Nội. Ý Hà Nội nghĩ rằng, nếu còn giữ chủ đề 30-4 là Ngày Quốc Hận, tức là nó còn mang sắc thái chống cộng rõ rệt, và như thế là còn hun đúc thêm ý chí cho Tập Thể Tị Nạn tiếp tục đấu tranh giải trừ chế độ

cộng sản tại quê nhà, điều này ắt không lợi cho bạo quyền cộng sản trong nước. Chủ trương thay đổi ý nghĩa ngày 30-4 là một hành động không những giúp CSVN xóa đi chữ “Tị Nạn Cộng Sản” trên lý lịch của đồng bào Việt Nam hải ngoại, nạn nhân của 30-4; ngoài ra, còn giúp VC **giả vờ** xóa bỏ hận thù và khuyến khích hải ngoại nên quên đi quá khứ để **hòa hợp** làm tôi mọi cho chúng. Thật ra, đồng bào hải ngoại đâu có ai muốn mãi giữ hận thù làm chi, song vì họ quá biết là VC chỉ lẻo mép hô hào “hòa giải, hòa hợp”, xóa bỏ hận thù để khai thác “chất xám” (trí thức), “chất xanh” (đô la), chứ chúng nào đâu có thương xót gì người Việt hải ngoại mà trước đây chúng từng nguyện rửa và lên án tầng lớp này là Việt gian và là bọn cận bã xã hội. Hơn nữa CSVN cũng biết, tuy cưỡng chiếm được Miền Nam và thống nhất đất nước, nhưng chúng đâu đã lấy được lòng người và thống nhất được dân tộc. Do đó chúng phải nhờ đám tay sai Việt Tân thực hiện điều này bằng cách đổi ý nghĩa ngày 30-4. Nhưng rủi thay, VC quá ngu dại, nên mới đi thuê một đám lưu manh từng gây nhiều thành tích bất hảo, nên bọn này

vừa ló đuôi ra thì đã bị Tập Thể Người Việt Tị Nạn lật tẩy.

III- Được và Mất Của Hai Phía Cộng Sản và Quốc Gia.

1- Phía CSVN: Tuy cưỡng chiếm được Miền Nam, nhưng VC đã bị toàn dân và thế giới lột mặt nạ, bộ mặt gian ác đã lộ hẳn, chứng tỏ chúng chỉ là một lũ cướp, một tập đoàn tay sai cộng sản quốc tế. Do đó biết bao mỹ từ tốt đẹp được gọi là **chính nghĩa tuyệt đối** như: - phục vụ đồng bào; thống nhất đoàn kết; giải phóng quốc gia mà trước đây CSVN đã vơ về trong tay chúng, thì giờ này, sau khi thống nhất được đất nước bằng bạo lực đều đã bị tiêu tan. Thử xem:

* - Yêu nước và phục vụ nhân dân và đồng bào chẳng? Quả thật VC quá dối trá. Đối với bọn chúng, yêu nước có nghĩa là bán nước, cụ thể là cắt đất nhường biển cho kẻ thù TC; còn phục vụ nhân dân? Thử hỏi giai cấp bản cổ nông và công nhân là chỗ dựa và trụ cột của cộng sản thì giờ đây tầng lớp này còn ủng hộ cộng sản nữa không? Hay vì VC quá tham

những bóc lột nên họ đã quay mặt trở thành kẻ thù của chúng.

* - Khẩu hiệu Đoàn Kết như “con người trong con mắt” là câu đầu môi chót lưỡi của bọn VC bị trước, giờ đây chỉ còn là một sáo ngữ. Lý do: Tranh ăn, hoặc chia chác không đều đã trở mặt giết nhau như ngóe, cụ thể là vụ thẩm sát toàn thể sĩ quan cao cấp của Bộ Tổng Tham Mưu của tướng Đào Trọng Lịch vào năm 1997 ở Cánh Đồng Chum bên Lào, vụ cho nổ trực thăng để hạ sát bộ tham mưu quân Khu IV, Thanh Hóa trong tháng giêng 2005 vừa qua và nhiều vụ thủ tiêu bí mật khác, đặc biệt là hiện tượng đấu đá nhau trong nội bộ giữa hai phe Võ Nguyên Giáp và Lê Đức Anh, (tức là bọn chống và thân Tàu) đã kéo dài hàng chục năm mà chưa ngã ngũ, khiến nội bộ đảng cộng sản nứt rạn vô phương cứu chữa.

* - Giải Phóng Nhân Dân, Giải Phóng Miền Nam Chẳng? Khẩu hiệu có vẻ ăn khách, đã một thời VC dùng để phỉnh gạt dư luận và lôi kéo đồng bào nhẹ dạ lương thiện theo chúng, thử hỏi làm sao có thể tồn tại vì:

- Hàng trăm ngàn quân-cán-chính VNCH và gia đình có thể nào chấp nhận hai chữ giải phóng đồng nghĩa với việc “bị tước mất tự do” và bản thân bị dọa đầy nhiều năm trong ngục tù, còn gia đình thì bị kỳ thị, bị o ép khốn khổ trăm bề.

- Trí thức Miền Nam phải chịu “cải tạo tư tưởng”, không được tự do sáng tác, xót xa nhất là khi thấy bao nhiêu công trình nghiên cứu của họ bị thiêu đốt trong ngọn lửa căm thù; bao nhiêu di tích văn hóa lịch sử bị tàn lụi bởi chủ thuyết ngoại lai Marxít-Leninít, và từ đó thấy đạo đức con người bị suy đồi khủng khiếp.

- Giới kinh doanh lớn nhỏ bị buộc phải chịu cuộc “cải tạo xã hội chủ nghĩa”, “cải tạo công thương” ác liệt, bị tước đoạt tài sản, mất quyền tự do kinh doanh. Tất cả rất đau lòng thấy cả một nền kinh tế phồn thịnh của Miền Nam trước đây bị một lũ man rợ tàn phá một cách không thương tiếc.

- Nông dân, ngư dân, nhân dân lao động Miền Nam bị lừa vào các tổ chức “hợp tác xã”, “tập đoàn” trên mấy chục năm không được tự do làm ăn, tự do phát huy khả năng nghề nghiệp.

- Tín đồ các tôn giáo tại Miền Nam không còn được tự do hành đạo cũng như thờ phụng như trước kia trong chế độ VNCH; hàng giáo phẩm các tôn giáo còn bị ngược đãi ngục tù.

- Hàng triệu nhân dân hai Miền Nam lẫn miền Bắc liêu chết bỏ nước ra đi tìm tự do.

Tất cả tầng lớp nói trên không chấp nhận, và đều muốn thoát khỏi sự “**giải phóng**” của CSVN, thế là chiêu bài giải phóng, một chỗ dựa của cộng sản để bịp hoàn toàn mất hết giá trị.

2- Phía Người Việt Quốc Gia.

Như đã trình bày ở phần trên, sau 30-4-75, chúng ta, tất cả người Việt Quốc Gia đều bị mất mát hoàn toàn; không những mất công ăn việc làm, tài sản và cửa cải bị tước đoạt, con cái lại không được tiếp tục học hành, thậm chí nhiều người phải mất cả mạng sống. Tất cả chỉ còn lại hai bàn tay trắng, và bất kỳ nơi đâu tại Miền Nam, hình ảnh còn lại chỉ là những cảnh tang thương: gia đình tan nát, xã hội đảo lộn và nghèo nàn.

Tuy nhiên, lúc mà người dân Miền Nam đang bị bọn cộng sản xâm lăng Miền Bắc chà đạp và dìm sâu xuống tận đáy vực thẳm, nhờ qua tiếng than khóc rên rỉ và căm hờn của họ, khiến một số người mà trước đây còn mơ mơ màng màng không phân biệt được đâu là quốc gia, đâu là cộng sản, ai chính, ai tà, còn chưa biết hẳn bộ mặt thật của cộng sản, thì giờ đây trước cảnh ngộ này họ đã thức tỉnh và nhận thức được rằng, bọn người mà trước đây mình đã từng tiếp tế yểm trợ nuôi dưỡng, thậm chí còn đích thân tiếp tay giúp VC phá hoại hàng ngũ quốc gia, bây giờ mới thấy rõ chúng đã lộ nguyên hình, là một bè lũ phi nhân phản tộc gian ác, và chỉ là một bọn tay sai cộng sản quốc tế. Sự thức tỉnh và hối hận đó lớn dần đã mau chóng tác động đến hàng ngũ những người cộng sản còn có lương tâm, cũng như những nhà trí thức dân chủ từng chiến đấu dưới lá cờ cộng sản. Tập thể này vì lòng yêu nước nồng nàn và khát vọng tự do dân chủ, mãnh liệt đứng lên phản kháng chống lại đường quyền cộng sản, đòi hỏi nhân quyền, dân chủ cho Việt Nam. Đó là tiếng nói dũng mãnh của những nhà cách mạng lão thành Hoàng Minh Chính, Nguyễn Văn Trấn, Lê Giản, v.v. . . của những nhà trí thức Nguyễn Xuân Tú, tức Hà Sĩ Phu, Nguyễn Khắc Viện, Nguyễn Thanh Giang, Phan Đình Diệu, Lữ Phương, v.v. . . của các văn nghệ sĩ, nhà báo như Nguyễn Ngọc, Dương Thu Hương, Phùng Gia Lộc, Nguyễn Huy Thiệp, Lưu Quang Vũ và Nguyễn Duy; đặc biệt những văn nghệ sĩ này nhân cơ hội đảng “cởi trói” vào năm 1987 đã mạnh mẽ sáng tác nhiều tác phẩm mang tính cách phê phán, chia mũi nhọn vào bọn cầm quyền cộng sản, giai cấp bóc lột và bọn cường hào ác bá mới, khiến đảng hoảng sợ vội vã “trói lại” rồi cách chức và tống giam hàng loạt tổng biên tập các báo, các tạp chí cấp tiến như Sông Hương, Langbian, v.v. . . thậm chí VC còn trắng trợn tống giam nhà văn Dương Thu Hương gây ra sự phản đối rầm rộ trên thế giới.

Riêng Nguyễn Xuân Tú, tức nhà khoa học Hà Sĩ Phu còn can đảm, công bố nhiều bản luận văn phê phán chủ nghĩa Marx, ý tác giả muốn bứng tận gốc rễ chủ nghĩa Marx, một thuyết ngoại lai đã gây tai họa cho toàn dân Việt Nam. Quả thật đây là một hiện tượng đặc biệt, lần đầu tiên dưới chế độ “xã hội chủ nghĩa”, ở trong hệ thống kềm kẹp có người dám

công khai phê phán chủ thuyết sai trái của bạo quyền CSVN.

Hiện tượng nói trên mỗi ngày một lan rộng và tác động mãnh liệt vào tâm lý quần chúng chứng tỏ, là ngày tàn của bạo quyền CSVN sẽ không còn xa. Song, chúng ta cũng không nên lạc quan nếu biết rằng, tình tiến cuộc đấu tranh của dân tộc dưới thời “Bắc Thuộc” từng kéo dài Một Ngàn Năm (1000), nô lệ thực dân Pháp, là Tám Mười Lăm Năm (85); trong giai đoạn nghiệt ngã lịch sử này dân ta đâu có ngồi yên, và vẫn hy sinh, trường kỳ chiến đấu cho đến khi đuối được quân thù ra khỏi nước. Với bạo quyền CSVN tuy chỉ mới Ba Mười Năm (30), nhưng đã có biết bao là phong trào đấu tranh âm thầm cũng như công khai chống VC tử như các tổ chức Phục Quốc Miền Nam, tổ chức vũ trang kháng chiến của chiến sĩ Trần Văn Bá, Lê Quốc Túy đã từng trực tiếp chiến đấu chống cộng, tiếp tay với các phong trào đòi hỏi Dân Chủ, Nhân Quyền và Tự Do Tôn Giáo. Với sự liên tục đấu tranh kết hợp trong nước và hải ngoại, thì ngày cáo chung chế độ cộng sản hy vọng gần kề, tuy nhiên cần phải kiên trì tiếp tục đấu tranh cho đến khi tận diệt được hiểm họa CSVN.

IV-/ Lập Trường Của Cựu Tù Nhân Chính Trị.

Trong cái rủi lại có được điều may. Biến cố mất nước 30-4 đã đưa đẩy gần 3 triệu người không chấp nhận chế độ CSVN phải bỏ nước ra đi tìm tự do, trong đó có hàng trăm ngàn quân-cán-chính Việt Nam Cộng Hòa và gia đình sau thời gian bị giam cầm trong lao tù cộng sản hoặc bị đày ải trong các rừng sâu nước độc được VC gán cho mỹ danh là “vùng kinh tế mới”, được đồng minh Hoa Kỳ vì lý do nhân đạo giúp đỡ cho tái định cư tại quê hương tự do này.

Được tái định cư tại Hoa Kỳ, quả thật tập thể tù nhân chính trị chúng ta đã một phần được đền bù về phương diện vật chất cũng như tinh thần; con cái được học hành và một số lớn đã thành công về học vấn cũng như tài chánh. Đáng thương hại là có hàng trăm ngàn thương phế binh của VNCH và 80 triệu đồng bào còn bị đau khổ quằn quại trong nước. Tuy nhiên, được may mắn như thế nhưng một số chiến hữu chúng ta vì thiếu suy nghĩ bị rơi vào một trong các trường hợp sai trái dưới đây:

- Vội vàng quên quá khứ, quên hẳn những hình ảnh man rợ mà bọn cộng sản từng đối xử tồi tệ với thân nhân và gia đình chúng ta lúc còn bị kẹt trong nước; rồi bỏ quên một tiền trợ cấp, tiền lao động của con cái đem về nước để le lối với bọn cường hào ác bá VC và “hưởng thụ”, kiếm gái tơ, không cần tìm hiểu, biết đâu những hạng này chính là con cháu của họ. Khi trở lại Mỹ còn khoe là VC đã “tiến bộ”, đã “đổi mới” nhiều. Xin quý vị hãy lấy đầu óc để phán đoán và hỏi lại: cái được gọi là “đổi mới”, những cái

xa hoa tráng lệ đang có tại đất nước bây giờ là của ai? Của bạo quyền cộng sản? Của tư bản ngoại quốc? Hay của người dân lao động chân lấm tay bùn?

- Một số vốn từng “ăn trên ngồi trước”, quen chỉ tay năm ngón, qua Mỹ sợ người ta quên mình, thiếu suy nghĩ và nhẹ dạ đã như con thiêu thân chui vào những tổ chức bất chính làm trò hề cho đồng bào cười chê. Họ quên rằng, những tổ chức chống cộng giả hiệu múa may quay cuồng hiện nay tại hải ngoại không khác trò rở tiền trên sân khấu chính trị người Việt hải ngoại để làm hề cho thế giới khinh bỉ.

- Một số người khác, tuy cũng là những nạn nhân cộng sản, nhưng có cái nhìn quá hời hợt, ngoài việc mũ ni che tai, còn lên án đồng minh phản bội bỏ rơi, nên Việt Nam mới bị rơi vào tay cộng sản. Họ quên rằng, nếu đồng minh không vì quyền lợi riêng, hy sinh chiến thuật để đạt được chiến lược, cụ thể là phải bỏ Việt Nam để tìm cách tách Trung Cộng khỏi Nga, tức buộc CSVN chỉ được chọn một trong 2 nước đầu sỏ đàn anh, nhờ thế mới xé khối cộng sản làm 2 mảnh; từ đó CSVN mất hết một chỗ dựa, yếu thế rồi cuối cùng lại phải chui vào quỹ đạo của Mỹ bằng con đường “Diễn Diễn Hòa Bình”.

Tình thế đã thay đổi, chiến thuật do đó cũng phải đổi thay, chúng ta không còn phải chiến đấu trên chiến trường, mà đấu tranh trên chính trường. Do xu thế thời đại và khuynh hướng quốc gia dân tộc, đối thoại thay đổi đầu. Nhưng phải hỏi lại, ai có tư cách đối thoại? Không lý chúng ta lại nhu nhược để cho bọn lưu manh chính trị, bọn cơ hội chủ nghĩa nhân danh chúng ta để nói chuyện với CSVN như mưu đồ của một số tổ chức mua bán kháng chiến chẳng? Không được. Phải tìm mọi cách, mọi phương pháp để điểm mặt chỉ tên những tổ chức tay sai, chống cộng giả, và xin làm đối lập cuối. Nhờ kỹ, đừng để rơi vào vết xe đổ của những năm 1945-1946, trong đó Mặt Trận Quốc Dân Đảng, gồm có các chính đảng VNQDD, Đại Việt QDD và Duy Dân vì mắc mưu CSVN đã bỏ đi cơ hội quý báu cứu nước, bị cộng sản khoác áo chống Pháp lừa gạt rồi thỏa hiệp với chúng vô điều kiện cho chúng hủy diệt mình.

Mong rằng, quý vị cựu tù nhân chính trị hãy tỉnh táo và sáng suốt nhận định tình hình. Tuy vì tuổi tác, không còn sức khỏe để bền bỉ tiếp tục đấu tranh chính trị trên chính trường, nhưng mong quý chiến hữu qua kinh nghiệm và nhờ truyền thông báo chí, hướng dẫn dư luận, triệt bỏ những tổ chức tay sai CSVN mới sớm dẹp được hiểm họa cộng sản trong nước. Đó là điều thiết tha kêu gọi, và mong muốn các cựu tù nhân chính trị đề cao cảnh giác nhân dịp kỷ niệm **Ba Mười Năm Ngày 30-4**. Ước mong thay.

Phùng Ngọc Sa